

Sygn. akt II Cz 878/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Podolska – Kojtych

Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika – Wojewódzkiego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.

o obniżenie opłaty stosunkowej na podstawie art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, ustalonej postanowieniem z dnia 1 marca 2013 roku w sprawie egzekucyjnej Km 355/2013, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce S. S., z wniosku wierzyciela – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko dłużnikowi – Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L. o świadczenie pieniądze

na skutek zażalenia Komornika na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 19 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt VIII Co 1751/13

postanawia:

I. zmienić częściowo zaskarżone postanowienie w ten sposób, że opłatę stosunkową ustaloną postanowieniem Komornika z dnia 1 marca 2013 roku na kwotę 20839,50 zł (dwadzieścia tysięcy osiemset trzydzieści dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy) obniżyć do kwoty 11000 zł (jedenaście tysięcy złotych);

II. oddalić zażalenie w pozostałej części;

III. oddalić wniosek dłużnika o zasądzenie od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce S. S. zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 878/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowił uwzględnić w całości wniosek dłużnika – Wojewódzkiego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. o obniżenie opłaty stosunkowej na podstawie art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, ustalonej w sprawie egzekucyjnej Km 355/13, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce S. S., z wniosku wierzyciela – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., i obniżyć tę opłatę do kwoty 3496,82 zł (k. 18).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 49 ust. 1, ust. 1a, ust. 7 zd. 1 i ust. 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Rejonowy wskazał, że wprawdzie nakład pracy Komornika nie był nieznaczny, bowiem dokonywał on od chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego czynności egzekucyjnych mających na celu wyegzekwowanie dochodzonej należności, które to czynności doprowadziły do jej ściągnięcia, to jednak ustalona wysokość opłaty egzekucyjnej jest zawyżona i niezasadnie znacznie przekracza równowartość jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Czas trwania postępowania (8 lutego – 1 marca 2013 roku) oraz zakres podjętych w nim przez Komornika czynności (zajęcie wierzytelności tylko jednego podmiotu) nie uzasadnia ustalenia opłaty egzekucyjnej w maksymalnej wysokości. Dodatkowo Sąd Rejonowy uwzględnił trudną sytuację finansową dłużnika, który w 2012 roku poniósł stratę w kwocie 7405000 zł, zaś na koniec okresu sprawozdawczego (31 stycznia 2013 roku) – 1567000 zł.

Sąd Rejonowy odwołał się do przepisu art. 33 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, definiującego pojęcie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego i do przepisów aktów prawnych, do których on odsyła, wskazując, iż ustalona opłata odpowiada granicom ustawowym (k. 18-19v).

*

Na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 19 kwietnia 2013 roku zażalenie złożył Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce, zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o „uchylenie skarżonego postanowienia w całości poprzez odrzucenia ewentualnie w przypadku uznania, że skarga została prawidłowo rozpoznana (...) o jej oddalenie w całości”.

Komornik zarzucił:

I. naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 767³ k.p.c. stanowiącego o odrzuceniu skargi, jeżeli wniesiono ją nienależycie opłaconą;

II. naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 199 k.p.c. poprzez nieodrzućenie pozwu;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie poprzez przyjęcie, iż nakład pracy komornika był znikomy, a ustalona opłata egzekucyjna na poziomie 2,5 % jest adekwatna do zastosowanych przez komornika sposobów egzekucji;

IV. naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowiącego o możliwości obniżenia opłat ustalonych w trybie art. 49 ust. 1 i 2 tej ustawy;

V. naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 799 § 1 k.p.c. stanowiącego o zastosowaniu przez komornika najmniej uciążliwego ze sposobów egzekucji w stosunku do dłużnika;

VI. naruszenie przepisu prawa procesowego poprzez niewzięcie pod uwagę ochrony z art. 831 § 1 pkt 7 k.p.c. stanowiącego o maksymalnej (wyrażonej procentowo) kwocie wierzytelności przypadających dłużnikowi od Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 roku, Nr 164, poz. 1027, ze zm.) podlegających zajęciu w postępowaniu egzekucyjnym.

*

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik dłużnika wniósł o odrzucenie zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce ze względu na brak legitymacji czynnej, a w przypadku nieuwzględnienia tego zarzutu o oddalenie zażalenia w całości oraz zasądzenie od Komornika na rzecz dłużnika kosztów postępowania zażaleniowego według norm prawem przepisanych.

*

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie Komornika jest częściowo uzasadnione.

÷

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do odrzucenia zażalenia Komornika.

Sąd Okręgowy w Lublinie nie podziela stanowiska dłużnika o niedopuszczalności wniesienia przez komornika zażalenia na postanowienie obniżające wysokość opłaty stosunkowej, wydane na podstawie art. 49 ust. 7 – 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Opłata stosunkowa jest składnikiem kosztów egzekucji i jako taka jest ustalana postanowieniem wydawanym przez komornika na podstawie art. 770 k.p.c. Przepis ten wyraźnie stanowi, że postanowienie w przedmiocie kosztów egzekucji może zostać zaskarżone również przez komornika. Rozstrzygnięcie wydawane w następstwie złożenia przez dłużnika bądź wierzyciela wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej pozostaje rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów egzekucji (jednego składnika tych kosztów), a zatem należy uznać, że na ogólnych zasadach przysługuje na takie orzeczenie zażalenie stronom i komornikowi. W przeciwnym wypadku należałoby stwierdzić, że rozstrzygnięcie to nie jest zaskarżalne w ogóle, bowiem przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie wypowiedzają się w tym przedmiocie. Za przedstawioną wykładnią przemawia też to, że w myśl art. 49 ust. 9 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji do wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej stosuje się odpowiednio przepisy o skardze na czynność komornika, a w przypadku zaskarżenia taką skargą postanowienia w przedmiocie kosztów egzekucji, zażalenie przysługuje stronom i komornikowi. W kwestii dopuszczalności zażalenia na postanowienie wydane w przedmiocie wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej wypowiedział się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2013 roku, III CZP 32/13 (Monitor Prawniczy 2013/14/732). Nie ma podstaw, aby różnicować pozycję stron i komornika, skoro dopuszczalność zażalenia jest wywodzona z tego samego przepisu – art. 770 k.p.c.

Sąd Okręgowy w Lublinie nie podzielił więc przeciwnego zapatrywania wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 stycznia 2013 roku, K 1/11 (OTK-A 2013/1/6, Dz. U. z 2013 roku, poz. 161).

÷

Przechodząc do oceny zasadności zażalenia należy podnieść, że przepis art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi, że po rozpoznaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika, że kryteria oceny zasadności wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej wymienione zostały jedynie przykładowo. Z taką wykładnią omawianego przepisu można by się zgodzić wówczas, gdyby uregulowane zostało jednoznacznie ogólne kryterium oceny zasadności wniosku o obniżenie opłaty. Takiej regulacji jednak brak w art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Jednocześnie nie można uznać, że możliwość obniżenia wysokości opłaty egzekucyjnej pozostawiona została swobodnemu uznaniu sądu, który w zależności od okoliczności konkretnej sprawy może przyjąć dowolne okoliczności uzasadniające obniżenie wysokości opłaty.

Przepisy art. 10 ust. 7-10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów określających obowiązek zapłaty opłaty egzekucyjnej oraz wysokość tej opłaty i powinny być interpretowane ściśle. W związku z tym jedynymi kryteriami oceny zasadności wniosku o obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej są nakład pracy komornika oraz sytuacja majątkowa wnioskodawcy i wysokość jego dochodów. Każde z tych kryteriów może stanowić samodzielnie podstawę oceny zasadności wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej.

O ile można uznać, że wskazane kryteria mają charakter ocenny, o tyle nie można podzielić poglądu, że sformułowania ustawowe określające treść tych kryteriów nie mają konkretnego znaczenia normatywnego.

Przepisu art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie można rozumieć w taki sposób, że w każdym wypadku o wysokości opłat egzekucyjnych decyduje nakład pracy komornika lub sytuacja majątkowa wnioskodawcy (zwłaszcza dłużnika) i wysokość jego dochodów. Wysokość opłat egzekucyjnych w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych regulują przepisy art. 49 ust. 1-2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, zaś przepisy art. 49 ust. 7-9 tej ustawy pozwalają jedynie na obniżenie wysokości opłat, nie zaś na ich samodzielne, indywidualne ustalenie w każdej sprawie egzekucyjnej.

Jak już wyżej wyjaśniono, obniżenie wysokości opłat egzekucyjnych może nastąpić jedynie wyjątkowo. Co więcej opłaty nie służą wyłącznie pokrywaniu kosztu egzekucji prowadzonej przez komornika w konkretnej sprawie, ale ich cel ekonomiczny jest znacznie szerszy. Z przepisów art. 35 k.p.c. w zw. z art. 34 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wynika, że z uzyskanych opłat egzekucyjnych komornik pokrywa koszty działalności egzekucyjnej, które obejmują:

- 1) koszty osobowe i rzeczowe ponoszone w związku z prowadzoną działalnością egzekucyjną;
- 2) koszty ochrony zajętego mienia i niezbędnej ochrony osobistej oraz ubezpieczenia mienia kancelarii i własnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej;
- 3) koszty przejazdów w miejscowości będącej siedzibą komornika, korespondencji, obrotu pieniężnego, przewozu drobnych ruchomości niewymagających transportu specjalistycznego;
- 4) obowiązkowe opłaty na samorząd komorniczy ponoszone zgodnie z przepisami ustawy;
- 5) inne koszty niezbędne do wykonywania czynności egzekucyjnych oraz czynności przewidziane przepisami ustawy, jeżeli nie są pokrywane w trybie określonym w art. 39.

Już tylko pobieżna analiza treści przepisu art. 34 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wskazuje, że pojęcie kosztów działalności egzekucyjnej nie odnosi się do konkretnej sprawy egzekucyjnej, ale obejmuje ogół kosztów szeroko rozumianej działalności egzekucyjnej komornika. Te względy przemawiają przeciwko tezie, że wysokość opłaty egzekucyjnej powinna być każdorazowo i ściśle dostosowana do nakładu pracy komornika w konkretnej sprawie egzekucyjnej.

Bezasadne jest odwoływanie się przez dłużnika do uzasadnienia projektu ustawy z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 40, poz. 228). Uzasadnienie to w omawianym zakresie pozostaje bowiem w sprzeczności z treścią przepisów art. 49 ust. 7-10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Przepisy te odnoszą się do wszystkich dłużników, niezależnie od ich cech podmiotowych i przedmiotowych, w szczególności niezależnie od ich rodzaju, podmiotowości prawnej i od wykonywanej działalności.

Gdyby zamiarem ustawodawcy było odrębne uregulowanie problematyki kosztów egzekucyjnych w sprawach egzekucyjnych, w których jedną ze stron, w szczególności dłużnikiem, jest publiczny zakład opieki zdrowotnej, to kwestia ta zostałaby wyraźnie w przepisach określona.

Wobec sprzeczności między treścią wskazanej regulacji, a uzasadnieniem projektu ustawy, na które powołuje się dłużnik, uzasadnienie to nie może mieć decydującego wpływu na wykładnię omawianych przepisów. W związku z tym przepis art. 49 ust. 10 nie może mieć automatycznego zastosowania w tych wszystkich sprawach egzekucyjnych, w których dłużnikiem jest publiczny zakład opieki zdrowotnej.

Nie można również tracić z pola widzenia tego, że ciężar funkcjonowania służby zdrowia nie może być przerzucany na wierzyciela czy na Komornika egzekwującego należności stwierdzone tytułem wykonawczym. Dłużnik jest jednostką utworzoną przez samorząd Województwa L., który powinien reagować na trudności w funkcjonowaniu tej jednostki.

W rozpoznawanej sprawie trudna sytuacja finansowa dłużnika jest okolicznością powszechnie znaną i oczywiście ma pewien wpływ na obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej, choć nie w pełni zrozumiała jest postawa dłużnika, który dopuszcza do wszczęcia kolejnej skutecznej i możliwie szybkiej egzekucji. Stanowi to argument przemawiający przeciwko tezie, że sytuacja ta uniemożliwiła dłużnikowi dobrowolne spełnienie świadczenia.

Bardziej istotną okolicznością uzasadniającą obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej jest jednak nakład pracy Komornika związany z wszczęciem i przeprowadzeniem egzekucji.

W dniu 8 lutego 2012 roku pełnomocnik wierzyciela złożył do Komornika Sądowego S. S. wniosek o przeprowadzenie egzekucji (k. 1 akt Km 355/2013).

W tym samym dniu Komornik Sądowy skierował do dłużnika zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego (k. 14 akt Km 355/2013) oraz dokonał następujących czynności:

1) skierował pismo do Narodowego Funduszu Zdrowia (...) Oddziału Wojewódzkiego w L. w celu zajęcia wierzytelności dłużnika,

2) skierował pismo do komorników sądowych przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, zawiadamiając ich, że na podstawie art. 8 ust. 5 i 6 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 roku wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi (k. 16, 18 akt Km 355/2013).

W dniu 12 lutego 2013 roku zawiadomienie o wszczęciu egzekucji doręczone zostało dłużnikowi (k. 15 akt Km 355/2013).

W dniu 19 lutego 2013 roku do Komornika Sądowego wpłynęło pismo Narodowego Funduszu Zdrowia – (...) Oddziału Wojewódzkiego w L., informujące, że dłużnikowi przysługuje wierzytelność z tytułu umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych, a wymagalne należności z tytułu tej wierzytelności będą przekazywane na wskazany rachunek bankowy po otrzymaniu przez Oddział prawidłowo sporządzonych dokumentów rozliczeniowych od świadczeniodawcy (k. 20 akt Km 355/2013).

W dniu 25 lutego 2013 roku do Komornika wpłynęło pismo Narodowego Funduszu Zdrowia – (...) Oddziału Wojewódzkiego w L. informujące, że w dniu 15 lutego 2013 roku przekazał na konto Komornika kwotę 820097,95 zł tytułem realizacji zajęć wierzytelności m.in. w sprawie Km 355/2013 (k. 21 akt Km 355/13).

W dniu 1 marca 2013 roku Komornik Sądowy wydał postanowienie o zakończeniu postępowania i ustaleniu kosztów (k. 22 akt Km 355/13).

W tym samym dniu Komornik Sądowy wydał zarządzenie cofające zajęcie wierzytelności (k. 25 akt Km 355/2013).

Analiza przebiegu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 355/2013 wskazuje, że Komornik dokonał w tym postępowaniu kilku standardowych czynności egzekucyjnych, a postępowanie egzekucyjne toczyło się od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia 1 marca 2013 roku. Sprawa nie wymagała podejmowania czynności związanych ze znacznym nakładem pracy, jak również nie była skomplikowana pod względem rozliczeniowym.

Powyższe okoliczności przemawiają jednak za obniżeniem wysokości opłaty egzekucyjnej tylko o około połowę.

Odnosząc się końcowo do rozbudowanych, ale w większości chybionych zarzutów zażalenia, należy wskazać, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy prawidłowo przywołał w sprawie również przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, a także

co do zasady dokonał ich prawidłowej wykładni. Tym niemniej w przedstawionej wyżej ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nieprawidłowo zastosował w niniejszej sprawie przepisy art. 49 ust. 7 i ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przyjmując, że obniżenie opłaty stosunkowej powinno nastąpić do kwoty 3.96,82 zł, co zostało omówione już wyżej.

Jeśli chodzi o poruszone w zarzutach zagadnienia dotyczące toku egzekucji prowadzonej przez Komornika, to należy zauważyć, że ani we wniosku dłużnika, ani w uzasadnieniu skarżonego postanowienia, którym Sąd Rejonowy zaaprobował żądanie wniosku, nie kwestionowano prawidłowości prowadzonej egzekucji, zatem zarzut naruszenia art. 799 § 1 k.p.c. jest bezprzedmiotowy, bowiem zmierza jedynie do wsparcia argumentacji Komornika, że prowadził on egzekucję prawidłowo, związany treścią wniosku egzekucyjnego. Wypada dodać, że stwierdzenie niskiego nakładu pracy Komornika nie polega na wytknięciu uchybień w zakresie prawidłowości, czy sprawności postępowania organu egzekucyjnego.

Z podobnych względów nie jest trafny zarzut niewzięcia pod uwagę przepisu art. 831 § 1 pkt 7 k.p.c. z uwagi na brak związku ze skarżonym rozstrzygnięciem, w sensie wpływu na jego treść choćby jako jego pośrednia przesłanka, którego to wpływu Komornik zresztą nie wykazał.

Całkowicie niezrozumiałą jest natomiast zarzut naruszenia art. 199 k.p.c. poprzez nieodrzućcenie pozwu.

Brak było także podstaw do odrzucenia skargi z uwagi na jej nienależyte opłacenie. Zgodnie z art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji do wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 767-767⁴ k.p.c., a więc przepisy dotyczące skargi na czynność komornika. Zastosowanie ma wobec tego art. 767³ k.p.c., w myśl którego Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę, której braków nie uzupełniono w terminie, chyba że uzna, iż zachodzą podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.

W świetle powołanego przepisu nieprawidłowe byłoby zwrócenie wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej w trybie art. 130² § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., czy też tym bardziej odrzucenie wniosku w trybie art. 130² § 3 k.p.c. (nieobowiązującego i nieznajdującego tu zastosowania) z tej przyczyny, że wniosek nie został opłacony przez profesjonalnego pełnomocnika dłużnika.

W kwestii podstaw do ewentualnego wzywania do uiszczenia brakującej opłaty należy z kolei zauważyć, że brak jest przepisów prawa, z których wynikałby obowiązek uiszczenia opłaty od wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, opartego na art. 49 ust. 7 ustawy. Przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (art. 3 ust. 1) wskazują, że opłacie podlega pismo, jeżeli przepis ustawy przewiduje jej pobranie. Na gruncie przepisów tej ustawy nie domniemywa się zatem obowiązku opłaty. W ust. 2 tego artykułu zawarte jest wyliczenie najistotniejszych pism procesowych, od których pobiera się opłatę. Wyliczenie to nie jest wyczerpujące, stąd w celu ostatecznego ustalenia, czy konkretne pismo procesowe podlega opłacie należy sięgnąć do przepisów ustawy zawartych w Tytule II (art. 22-76). Analiza wymienionych przepisów również nie daje podstaw do przyjęcia, że wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej, o którym mowa w art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, podlega opłacie sądowej. Obowiązek uiszczenia opłaty od wniosku, o którym mowa, nie wynika też z przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wskazaną w nim opłatę podstawową pobiera się bowiem wówczas, gdy przepis przewidując obowiązek opłaty (art. 3 ust. 1 ustawy), nie wskazuje jej rodzaju. Jak wyżej wskazano, żaden z przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie przewiduje opłaty od wniosku złożonego na podstawie art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, a zatem w sprawie wywołanej złożeniem takiego wniosku nie ma podstaw do stosowania przepisu art. 14 ust. 1 powołanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało zmienić częściowo zaskarżone postanowienie w ten sposób, że opłatę stosunkową ustaloną postanowieniem Komornika z dnia 1 marca 2013 roku na kwotę 20839,50 zł obniżyć do kwoty 11000 zł.

W pozostałej części zażalenie jest bezzasadne i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Na podstawie art. 98 § 1 (a contrario) k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił oddalić wniosek dłużnika o zasądzenie od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieliczce S. S. zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, z uwagi na brak procesowych podstaw do zasądzenia takiego zwrotu od Komornika, który nie jest ani stroną postępowania w rozpoznawanej sprawie, ani też nawet jej uczestnikiem.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.